

A *Román Trabantklub* elnökénél, **Bordás Imrénél** jártunk, hogy megcsodáljuk autóit, hiszen igencsak szép darabok vannak a gyűjteményében. A kocsikhoz való vonzódása ugyanúgy alakult ki, mint minden más fiúgyermeknek, de ő rögtön egy Trabantot szeretett volna magának, így hamar be is szerezte az első, mostani kollekciójának legkevésbé különleges darabját.

Trabi szívvel-lélekkel

A trabantok szerelmese arról mesélt, hogyan tanulta meg szerelgetni és karbantartani az autókat. Az első találkozásként ment ki Magyarországra, a másodikra szintén, de akkor már megpróbált minél több autótulajdonossal szóba állni. Most a saját, illetve a barátok autóit bütykölgeti szabadidejében. Nem voltak megfelelő szervizek, csupán Magyarországon, itt csak a Daciákhoz értettek, ezért kénytelen volt megtanulni a mechanikájukat. „Ha szívvel-lélekkel csinálod, nagyon egyszerű. Utánaolvastam, fórumokat nézegettem” – mesélte Bordás.

Szerinte nagyon nehéz alkatrészeket beszerezni. „Tudni kell, hogy bármilyen alkatrésze drágább, mint például egy 3-as Golfnak. Már huszonöt éve lejárt a gyártás, hatalmas alkatrészhiányban vagyunk. Még vannak utángyártottak, de egyre kevesebb. Nincs igény rá”. Elmondása szerint az országban nem jutnak hozzá ezekhez, ami van, az Magyarországról van, hiszen oda érkezett a legtöbb Trabant Kelet-Németországból, és bár a rendszerváltás után több autó már nem jött le a futószalagról, azért kisebb mértékben folytatódott az utángyártás.

A trabisok sajnálatára egyre több a silány minőségű gyártmány, sokan kiszálltak az üzletből, akik jó minőségű alkatrészeket gyártottak, úgyhogy nagyon meg kell nézni, hogy mit vásárol az ember. Ez idővel még rosszabb lesz, mivel egyre kevesebb a Trabant is, de Bordás már készül a nehezebb napokra, igen szép gyűjtemény köszön vissza a garázsából.

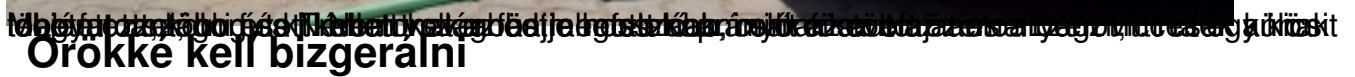
Elmondta, az eredeti húszéves alkatrészek, amit a bontóból szereznek be, még mindig jobb, mint a mai utángyártott, mert a németek megcsinálták azokat becsülettel. Most úgy gyártják az alkatrészeket, hogy fél év után úgyis kell valamit vened, mert már túl sokat tartott.

Elmondta, hogy a Trabant nem csak egy Trabant, hanem egy Trabant, és a Trabantok között is vannak különbségek. A Trabantok között is vannak különbségek, de

Hosszabb a füstje, mint az auto

Kíváncsi voltam, a Trabant-Dacia konkurálás mértjére is, ha egyáltalán létezik ilyen. Bordástól megtudtuk, létezik és örömmel mesélt a különbségekről. A Trabanthoz azok jutottak hozzá, akik párttagok voltak, de a mozgássérülteknél is előnyt élvezett a Trabi, hiszen ameddig ők igen, a Dacia nem gyártott hycomat-autókat. Ezeknek féldomata rendszerrel ellátott váltójuk volt. Egy átlagos polgár nem jutott hozzá a Trabantokhoz, csak másodkézből.

4 / 10

Egy kicsit át is tértünk a klubjuk által megszervezett találkozókra. Megtudtuk, Trabant-Wartburg találkozásként kezdték megszervezni az eseményt, de mindig volt egy daciás, egy ladás, egy skodás. Mivel ők is részt szerettek volna venni, hogy ne érezzék magukat mostohagyerekként, keleti autók találkozója lett a neve. Ezen jövőre megint szeretnének változtatni, mert idén volt motoros résztvevője is találkozóknak.

„Annyira nem vagyok otthon a motorok terén, meg nem tudnám mondani milyen típusú volt, ellenben mivel megtisztelt azzal, hogy eljött, az öreg motorok tulajdonosait is szívesen bevonnánk, és akkor átneveznénk keleti járművek találkozójává” – mesélte Bordás. Ha már a motoroknál járunk, egy IFA-t is megpillantunk az udvarán, amiről elmeséli, hogy a barátaitól kapta születésnapjára.

Az udvaron még két autó ékeskedik: egy Wartburg, aminek a tulajdonosa tömbházban lakik, ezért tárolja Imre udvarán. Ennek éppen a karburátorán dolgoznak. Rögtön bele is ültem a szépségbe, úgy éreztem magam, mintha nagymamám kanapéján ülnek.

Bordás Imre egy gyártott Trabant sorozatszámot kusska, de az első gyártás, amelyik mindezt néven
Kandikált ki a növények közül

A 63-ban gyártott autóhoz úgy jutott hozzá, hogy meglátta egy diófa alatt Balavásáron. Bordás tudomása szerint ez a legöregebb Trabant, ami forgalomban van Romániában, 64-essel és 65-össel már találkozott korábban, 63-assal még nem.

„Jöttünk hazafele és ott kandikált ki a növényzet közül, ami úgy fel volt rá nőve, hogy a kilincséről tudtam megállapítani, hogy Trabant” – mesélte el az első találkozást. A tulajdonos nem volt otthon, hagyott neki egy cédulát, hogy megvásárolná a Trabiját. Ráírta a telefonszámát és pár nap múlva hívta is az autó tulajdonosa. Hétszáz lejért jutott hozzá.

A harcitrabi és társai

Persze az autókból közel sem elég ennyi. A Trabant-tulajdonosunkkal autóba pattantunk és felkerekedtünk egy udvarra, ahol még több szép példány tartogatnak: kétüléses kabriójt is megcsodálhattunk és egy 79-es gyártásút is, ami szintén Bordás tulajdona.

Erre egy éven keresztül keresett egy speciális ponyvát. Ezeket a hetvenes évek elején kezdték el gyártani a német határőrségnek. Amikor a németek egyesültek, a kelet-német hadsereget felszámolták és ezeket az autókat aprópénzért eladták.

A határőr autó teljes hadi felszereltségét is szépen lassan összegyűjtötte. Már került bele telefonos adóvevő készülék, elemlámpák, étkező kannák, sisak. Ezeket a felszereléseket is Németországból szereztek be trabantos cimborákon keresztül, mert nem küldték el őket Romániába. A határőr kabrió mára üzemképes, bár nem jó neki, ha áll, használni kéne, de az utak minősége meg a balesetveszély miatt Bordás is egy Forddal jár.

Ha történne valami az autó egyik alkatrészével, a biztosító aprópénzt adna érte, amikor a trabantosoknak ezek kincsek, ezért sem használják őket szívesen. Elmesélte, hogy egyszer hátulról belementek, és egy sima lámpa törött le, de fél évig keresgélt, míg kapott hozzá újat.

Cigizel? Nem, trabizok!

„Ha valaki megkérdi, mennyiért festettem le egy elemét, hűledezik, mikor azt mondom, 300 lejért. Kérem, te mennyiért? Azt mondja, háromszáz lejért, de Mercedes. Autó az is, nem? Neki lehet, csak egy Trabant, de nekem nem" – magyarázta szenvedélyét.

Sokan kérdezzék tőle, hogy mennyi pénzt ölt bele az autóba, ő mindig a cigit hozza fel példának: „Amíg valaki vesz magának egy csomag cigit, én annak az árát ráköltöm az autóra. Még az is lehet, ha év végén összeadnánk, én nem költenék annyit az autóra, mint más cigire. Én nem kávézok, nem cigizek, kocsmába nem járok. Másnak az a szenvedélye, nekem ez".

Imrének nem titkolt célja, hogy a jövő nemzedékeknek is átadja szenvedélyét. Fia körülbelül egy érintő képernyős telefon árából két Barkassal lett gazdagabb. „A feleségem nem nagyon díjazza, de ezek olyan darabok, amik már nincsenek is az utakon. Az egyiket Buzăuból, a másikat egy kapu előlől hoztuk el, szétesve". Reméli, a kettőből lesz egy.

Az udvaron álló gyönyörűségekkel az ismerős hölgyeket is megfertőzték már, sokan jobban megfordulnak utánuk, mint egy BMW után. Bordás azt is elmondta, nagyon jó érzés, amikor megáll az átjárónál és látja az emberek arcán az előtörő emlékeket, ahogy vizsgálják a

Trabantot.